

følte sig undertiden endnu mindre vel tilmode ved Faderens Kærtegn end ved hans Mishagsytringer.

Saasnart han var kommen ned paa Gulvet, smuttede han ud af Døren. Per kastede sig fortvivlet i en Stol med Hænderne for sit Ansigt.

\*

\*

\*

En Eftermiddag en Ugestid senere kørte Inger og Per til Bøstrup Præstegaard, hvor de endnu ikke havde været siden Pers Hjemkomst.

Forholdet mellem Per og hans Svigerforældre havde i Aarenes Løb udviklet sig til skjult Fjendskab, som paa begge Sider kun holdtes i Tømme af Hensynet til Inger. Ved denne Lejlighed gik det alligevel galt.

Hvad der især opirrede Pastor Blomberg, var den Mangel paa Opmærksomhed, Per i Almindelighed røbede for hans Tale. For Svigermoderens Vedkommende var det de mindre gode økonomiske Forhold, hvorunder hendes Datter i den sidste Tid havde maattet leve, som vedligeholdte Uviljen mod Per. At han nu var vendt hjem fra sin Københavnsrejse uden mindste Resultat, gjorde ikke Stemningen mod ham blidere.

Efter et Par smaa ildevarslende Sammenstød ved Aftensbordet kom det inde i Dagligstuen til et lidenskabeligt Opttrin.

Den oprevne Sindstilstand, hvori Per den sidste Tid havde befundet sig, gjorde ham ømtaalelig og mistænksom. Da nu Svigerfaderen ret hensynsløst forekastede ham hans Ligegyldighed for at skaffe sig og sin Familje en mere betryggende Tilværelse, blev han vred og sagde, at han i den Sag ikke ønskede fremmed Indblanding. Svigerfaderen irettesatte ham for denne Udtalelse og navnlig for hans Tone; men da foer han ganske ubehersket op, slog i Bordet for Svigerfaderen og sagde, at han ikke længer vilde finde sig i hans Formynderskab.

Saadanne Ord var aldrig før hørt i Bøstrup Præstegaard. I henvend et Minut var der gravstille i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpede Majestæt, skød sin Stol tilbage og sagde: